

ELLIE DEAN

Ver van
huis

ROMAN

De oorlog is uitgebroken en Polly zet haar dochtertje Alice op de boot naar familie in Canada – maar eenmaal op zee komt het schip in de vuurlinie terecht...

ELLIE DEAN

Ver van
huis

De Fontein

1

September 1940

Het was niet Polly's bedoeling geweest om in slaap te vallen, maar de zorgen die haar al weken kwelden, hadden eindelijk hun tol geëist en ze had toegegeven aan de vermoeidheid. Ze deed haar ogen open en hoorde niet het gebruikelijke ochtendkoor van vogels, maar het gestage, zachte ademen van het slapende kind in haar armen. Heel voorzichtig, om haar niet wakker te maken, trok Polly haar dochttertje tegen zich aan, inhaleerde haar heerlijke kindergeur en kustte de blonde krulletjes, die in wanorde op het kussen lagen. Alice was pas vijf en Polly had in al haar drieëntwintig jaren nog nooit zo'n pijn gekend, want dit waren hun laatste kostbare uurtjes samen.

Bij de gedachte dat het vele maanden en misschien zelfs jaren zou duren voor ze haar weer zou zien, rolden de hete tranen over Polly's wangen. Ze veegde ze niet weg, want dit was de enige manier waarop ze haar pijn kon uiten, het enige zichtbare vertoon dat ze zich kon veroorloven in deze stille momenten voordat ze de dag tegemoet moest gaan.

Haar lippen beroerden zacht als een vlinder het perzikwangetje, de wenkbrauwjes en het gladde voorhoofd van haar dochttertje en daalden vandaar af naar het kuiltje in haar hals, waar de geur van haar kind kon worden ingeademd en vastgehouden als een kostbaar parfum. Polly bezwoer zichzelf dat ze die geur bij zich zou dragen tot ze weer samen konden zijn.

Alice verroerde zich, haar duim ging naar haar mond en ze rolde uit Polly's zachte omhelzing om onder de dekens te kruipen.

Voor Polly was het net alsof haar dochter al afstand nam, alsof ze zich, zij het onbewust, voorbereidde op de lange reis die voor haar lag, naar een ander land, ver van de armen van haar moeder. Polly streek haar verwarde haar uit haar gezicht, sloot haar ogen en gaf het verdriet dat haar teisterde sinds haar geliefde echtgenoot Adam in Frankrijk gewond was geraakt de vrije teugel, zodat de tranen het kussen doorweekten.

Het lot was wreed sinds de schaduwen van de oorlog langer waren geworden en de dreiging van een invasie elke dag groter werd. Adam was opgenomen in het Memorial Hospital in het aan de zuidkust gelegen Cliffehaven, ver van Herefordshire en precies op de vliegroute van de vijandelijke bommenwerpers die steeds vaker op weg gingen naar Londen. Haar verontruste pogingen om meer te weten te komen over zijn toestand waren voortdurend gedwarsboemd door de hoofdzuster in Cliffehaven, maar één ding was duidelijk: hij was niet in staat naar huis te komen en verpleegd te worden in het County Hospital in Hereford, waar zij werkte.

Uit angst dat hij dood zou gaan en ze hem nooit meer zou zien, had ze een baan aangenomen als verpleegster in het ziekenhuis van Cliffehaven, maar ze had al snel beseft dat Alice daar niet veilig zou zijn. Nu haar moeder, zus en neefjes naar de boerderij van oom Peter in Canada gingen, had ze er wel mee moeten instemmen dat Alice met hen meeging. Maar het was een onmogelijke keuze en ze twijfelde nog steeds aan haar beslissing.

Toen ze voelde dat ze haar emoties niet meer in bedwang kon houden trok ze de deken over de smalle schoudertjes, raakte even de glanzende krullen aan en ging het bed uit, want ze wilde Alice niet storen of bang maken. Ze trok de versleten ochtendjas aan over haar dunne nachtpon, ging snel de slaapkamer uit en haastte zich over de ijskoude overloop naar de nog koudere badkamer. Nadat ze de deur stevig achter zich op slot had gedraaid liet ze zich op de vloer zakken en gaf ze zich over aan haar verdriet.

‘Polly? Polly, laat me erin.’ De bevelende stem ging vergezeld van

een klop op de deur. ‘Kom op. Maak dit niet moeilijker voor jezelf dan het al is.’

De stem van haar zus sneed door de mist van wanhoop en ze kwam moeizaam overeind. Ze veegde de tranen weg, bond haar dikke krullen in een slordige knot op haar hoofd en zette die vast met de kammetjes die ze in de zak van haar ochtendjas bewaarde. ‘Het gaat wel, Megan. Echt.’ Ze haalde haar neus op. ‘Geef me alsjeblieft een minuutje.’

‘Alleen als je belooft daar niet te lang te blijven,’ antwoordde haar zus. ‘Het helpt niet om te zwelgen in zelfmedelijden, hoor.’

‘Ga weg, Meg. Straks maak je Alice wakker en ik heb wat tijd voor mezelf nodig.’ Normaal gesproken deed Polly niet zo bits tegen haar oudere zus, maar er waren momenten dat ze Megans bazige manier van doen niet kon waarderen, en dit was er een van.

‘Schiet op dan,’ zei Megan geërgerd. ‘Ik moet zorgen dat de jongens gewassen en klaar zijn en het is niet eerlijk dat jij de badkamer de halve ochtend bezet houdt.’

Polly snoof de laatste tranen weg en hoorde hoe haar zus op de overloop liep en de trap af ging. Megan was maar twee jaar ouder dan zij en ze bedoelde het goed, en haar scherpe woorden dwongen Polly haar emoties te bedwingen, maar zij was niet degene die gescheiden werd van haar moeder of kinderen.

Vastbesloten om niet toe te geven aan de verlammende angst dat ze op het punt stond alles te verliezen wat haar lief was, stak Polly de gasboiler aan en voerde haastig haar ochtendritueel uit. Ze had lang geleden al gemerkt dat bekende en alledaagse dingen haar konden kalmeren en dat kon ze nu goed gebruiken.

Toen ze zich had gewassen en haar tanden had gepoetst veegde ze de condens van de spiegel en maakte haar haar los. Het viel over haar schouders en om haar gezicht in een herfstige warboel van gouden en roodbruine krullen, die sprankelden in het vroege zonlicht dat door het raam de badkamer in viel. Adam noemde het haar kroonjuweel en ze had moeten beloven het nooit te laten afknippen en zich niets aan

te trekken van de afkeuring van de hoofdzuster. Bij de gedachte aan haar man begaf haar vastberadenheid het bijna, maar ze weigerde vastbesloten weer te gaan huilen. Megan had gelijk. Met tranen schoot ze niets op.

Haar grote grijze ogen keken haar aan vanonder sierlijk gebogen wenkbrauwen en donkere wimpers. Het zonlicht benadrukte de bleekheid van haar huid en de schaduwen en holten die duiden op slapeloze nachten en gekwelde gedachten. Ze keek weg terwijl ze haar haar borstelde, het in dikke rollen aan weerszijden van haar gezicht draaide en het in haar nek vastzette met een stukje lint. Ze hoefde het niet op te steken tot de gebruikelijke nette knot, want ze ging vandaag niet werken en zou pas weer mensen verplegen als ze in het ziekenhuis van Cliffhaven was aangekomen.

Polly schoof de inhoud van het badkamerkastje in haar toiletas en weigerde te denken aan Adams verwondingen en wat ze aan het eind van die lange reis naar de zuidkust zou aantreffen. Vandaag moest ze zich concentreren op Alice, haar gevoelens onder controle houden en ervoor zorgen dat het afscheid zo gemakkelijk mogelijk verliep voor het kind.

Ze haastte zich weer naar de slaapkamer en zag dat Alice nog sliep, dus trok ze snel een rok, een blouse, een vest en degelijke schoenen aan en pakte de rest van haar spullen in. Toen ze de twee koffers op de overloop had gezet en haar gasmasker en jas erbij had gelegd, keerde ze terug naar de slaapkamer en nam even een moment de tijd om stil te staan bij de herinneringen die ze had opgebouwd in dit huisje, dat ze pas na de oorlog zou terugzien.

Polly had twee weken eerder het ondertekende huurcontract gekregen en het gezin uit Londen zou de volgende dag in het huis trekken. Ze had alle dierbare bezittingen die zij en Adam in de zes jaar van hun huwelijk hadden verzameld opgeborgen in een kist op zolder. Maar de herinneringen waren zo sterk dat ze bijna Adams voetstappen op de trap kon horen en zijn stem die haar zachtjes riep – en zijn armen om zich heen kon voelen terwijl hij tegen haar zei dat hij van haar

hield. Ze kenden elkaar al vanaf hun kindertijd en hadden elkaar voor het eerst gezoend toen ze amper veertien waren, en voor het laatst toen hij in de legertrein stapte om naar Frankrijk te gaan.

Haar blik ging over het bed waarin Alice was verwekt, het stevige meubilair dat ze met zoveel plezier hadden opgeduikeld in tweedehandswinkels, de kleden die ze had gemaakt en de mooie gordijnen die ze voor het raam had gehangen. Met een diepe zucht zette ze de gedachten aan het verleden van zich af en na een laatste, lange, liefdevolle blik maakte ze Alice zachtjes wakker.

Polly en Adam hadden heel zuinig geleefd om dit kleine rijtjeshuis aan de rand van Hereford te kunnen kopen, dicht bij het ziekenhuis en de garage waar Adam voor de oorlog als monteur had gewerkt. Ze hadden er een badkamer en een toilet in laten maken, wat ze het top-punt van luxe vonden, en liefdevol de piepkleine achtertuin onderhouden. Ze waren allebei dol op Alice en ze waren hier gelukkig geweest, hoewel Polly best wilde toegeven dat het niet de charme had van Blackthorn Farm, dat twee generaties in haar familie was geweest. Maar zij en Adam waren de eersten van hun beider families die een huis bezaten en dat maakte het heel bijzonder. Polly hoopte maar dat die mensen uit Londen er goed voor zouden zorgen.

Alice zag er lief uit in het gesmoke jurkje met de pofmouwen en de brede ceintuur om haar middel. Met de witte sokjes en sandalen en de bijpassende linten in haar haar was het alsof ze naar een feestje ging. Maar hoewel Alice pas vijf was, had ze een sterke mening over wat ze wilde dragen en Polly gaf haar vandaag met liefde haar zin. Ze deed haar nog een vestje aan tegen de kilte van de vroege septembermorgen en hielp haar toen voorzichtig de smalle trap af naar de keuken, die opeens heel klein leek nu er zoveel mensen rondliepen.

Megan stond in haar ochtendjas bij het kleine fornuis in de pap te roeren. Hun moeder Enid leunde met een kop thee en haar eerste sigaret van die dag tegen het stenen aanrecht en keek naar haar kleinzoon, die met papieren vliegtuigjes rondrenden. Sam en Will waren

zeven en hadden identieke sproeten op hun stompe neusjes, dezelfde bos felrood haar en dezelfde luide stem. Ze hadden hun schooluniform aan, maar hun lange sokken waren alweer afgezakt en hun das en de kraag van hun overhemd zaten scheef.

‘Dat werd tijd.’ Megan leek nog niet over haar boze bui heen. Ze zette de kommen met pap op tafel en veegde met de rug van haar hand het kastanjebruine haar van haar voorhoofd. ‘Ga zitten en hou op met dat verschrikkelijke lawaai,’ zei ze tegen de jongens. ‘Het laatste wat ik vandaag kan gebruiken is een van mijn hoofdpijnaanvallen.’

‘Ze blazen alleen een beetje stoom af,’ zei Enid. ‘Waarom ga jij je niet rustig aankleden? Pol en ik houden het hier wel in de gaten.’ Haar grijze ogen en verbleekte kastanjebruine haar accentueerden de bleekheid van haar huid en het verdriet dat haar zachtaardige gezicht onlangs had gerimpeld en verouderd.

Megan deed het schort af dat ze om haar uitdijende buik had gebonden en wierp het over de rugleuning van een stoel. Zonder nog iets te zeggen ging ze de keuken uit en stampte naar boven.

‘Soms wou ik dat ik Meg niet had gevraagd om bij me te komen wonen,’ zei Polly. ‘Ze is de laatste tijd niet echt aangenaam gezelschap.’

Enid drukte de sigaret uit, dronk het laatste slokje thee op en pakte Polly’s hand. ‘Geef haar een beetje de ruimte, schat. Het is niet gemakkelijk voor haar geweest om haar huis in Birmingham te verlaten en hier te komen wonen, vooral niet nu Tom in het buitenland aan het vechten is en de baby eraan komt.’

‘Het is voor mij ook niet gemakkelijk,’ zei Polly zachtjes. De tranen stonden alweer in haar ogen toen haar moeder in haar vingers kneep. ‘Ik kan het niet, mam. Ik kan Alice niet laten gaan.’

Alle drie de kinderen keken met grote, nieuwsgierige ogen toe toen de tranen over Polly’s wangen liepen. Enid liep om de tafel heen, voerde Alice het laatste hapje van haar pap, veegde haar gezichtje schoon en hielp haar van de stoel. ‘Ga jij maar even met Sam en Will in de andere kamer spelen, dan ben je een brave meid.’

Ze joeg de kinderen de keuken uit en deed de deur stevig achter hen

dicht. 'We hebben dit al zo vaak besproken, Polly. Het heeft geen zin om nu weer te gaan twijfelen. We gaan weg, punt uit.'

'Maar ik kan haar niet laten gaan. Ik wil dat jullie allemaal hier blijven. Het is te gevaarlijk.'

'Onzin. De overheid zou de overtocht van de kinderen niet hebben georganiseerd als ze gevaar liepen.' Enid ging naast haar zitten en pakte haar handen weer vast. 'Er gaan al regelmatig konvooien naar Canada en Zuid-Afrika en zelfs naar Australië en Nieuw-Zeeland. Ze worden stuk voor stuk begeleid door de marine en zijn er ongedeerd doorheen gekomen. Ons konvooi bestaat uit negentien schepen. Met ons zal het niet anders gaan.'

'Maar de oorlog is geëscaleerd. In het Kanaal worden de bevoorradingskonvooien aangevallen en alle belangrijke havens en fabrieken worden gebombardeerd. Ze beginnen zelfs de boerderijen plat te gooien om de oogst te laten mislukken. Hoe kun je er ook maar enigszins zeker van zijn dat een konvooi dat de Atlantische Oceaan oversteeft met rust zal worden gelaten?'

'Ik kan niets garanderen,' zei Enid zachtjes, 'maar het is in elk geval niet gevaarlijker dan aan de kust, recht onder de vliegroute naar Londen.' Ze schoof haar stoel naar achteren en greep naar het pakje Woodbines dat ze altijd bij zich had. 'Adam heeft je nodig, Polly, op dit moment waarschijnlijk harder dan Alice, en als verpleegster ben je nog nooit zo belangrijk geweest.' Ze stak een sigaret op en blies een sliert rook naar het plafond, duidelijk gefrustreerd door de eindeloze discussie die al weken werd gevoerd.

'Dat weet ik allemaal wel,' zei Polly met een sidderende zucht, 'maar het is gewoon onmogelijk om te kiezen tussen mijn man en mijn kind.'

Enid keek door het raam naar de straat en de rij huizen aan de overkant, haar tengere, keurige figuurtje stijf rechtop in het lichtgewicht, tweedelige pakje. 'Soms hebben we niet eens de luxe dat we kunnen kiezen,' zei ze zachtjes. 'Als je vader die fatale hartaanval niet had gekregen, woonden we nog steeds veilig op de boerderij en probeerden we ons steentje bij te dragen in oorlogstijd. Nu zitten er nieuwe pach-

ters in Blackthorn Farm, en Megan en ik staan op het punt alles achter te laten wat we ooit hebben gekend om ervoor te zorgen dat onze kleine familie in veiligheid is. Jij zou ook mee kunnen gaan, als verpleegster zou je heel welkom zijn, maar je plaats is nu bij je man. Zijn behoeften komen op de eerste plek.’

Polly sloeg haar ogen neer en speelde met het theelepeltje; door haar onvaste hand ratelde het op het schoteltje. Ze had alle argumenten al eens gehoord en had er zo vaak over nagedacht dat ze er gek van werd. Hoewel ze wist dat het advies van haar moeder heel zinnig was, kon ze de gedachte gewoon niet verdragen om afscheid te moeten nemen van Alice. ‘Stel dat Alice ziek wordt of een ongeluk krijgt en ik ben er niet. Ik zou het mezelf nooit vergeven als er iets met haar gebeurde. Of met een van jullie, trouwens.’

‘Stel dat je Adam in de steek laat en hij doodgaat zonder je nog te zien.’ Met haar handen in haar zij en een streng gezicht draaide Enid zich om van het raam. ‘Het spijt me dat ik zo hard voor je moet zijn, Polly, maar ik heb er genoeg van. Je hebt je keus gemaakt, alles is geregeld. Alice gaat met mij mee en jij gaat naar Cliffehaven om bij Adam te zijn.’ Ze drukte met enige kracht de sigaret uit en pakte het weggegoorpen schort. ‘En als je nu weer gaat huilen, begin ik ook,’ zei ze beverig. ‘Dus ik zou je heel dankbaar zijn als je je vermant en me helpt met die vervloekte vaat.’

Polly droogde resoluut haar tranen en pakte de theedoek. Haar moeder had gelijk, moest ze toegeven. Of haar hart nu brak of niet, ze moest aanvaarden dat Alice en de rest van haar familie binnen een paar uur zouden vertrekken naar Liverpool, waar het schip lag dat hen zou meenemen naar Canada en een nieuw leven.

De kreten van de kruiers, de harde stemmen en het sissen van de stoom uit de locomotieven echoden door de enorme stationshal en weerkaatsten van het enorme dak van glas en staal toen Enid een kruiers zocht om hun bagage op een karretje te zetten en hen naar het juiste perron te brengen.

Het station was het vertrekpunt naar alle delen van het land en het was er drukker dan ooit door de legerreinen en de arriverende evacués. De voetgangers werden gehinderd door plunjezakken, koffers, karretjes vol bagage en houten kisten vol levende kippen.

Het was marktdag en de chaos werd nog groter toen een kudde schapen vanaf de straat het station in liep. Onder aanmoedigende kreten van de geamuseerde toeschouwers probeerden een herder met een rood gezicht en zijn verbijsterde hond hen bij elkaar te drijven. De ongewenste hulp van verscheidene overenthousiaste Australische soldaten maakte alles alleen maar erger en het duurde even voor de arme herder erin slaagde zijn dieren bij elkaar te krijgen en veilig naar buiten te brengen.

De kinderen vonden het enorm leuk en Megan moest zich van haar strengste kant laten zien om te voorkomen dat de tweeling zich in het gewoel mengde.

‘Kijk, mama.’ Alice sprong verrukt op en neer. ‘Die ene is teruggekomen.’ Ze giechelde toen de ooi de hal in rende, recht op een groepje pratende vrouwen af, die zich met verschrikte gilletjes verspreidden en moeite hadden hun evenwicht en hun waardigheid te bewaren.

Polly zag de humor van de situatie wel in, maar haar glimlach was gekunsteld en haar gezichtsspieren deden pijn van de inspanning. Ze zag een gespierde Australiër naar het dier grijpen en het met succes omhoog slijpen en naar buiten dragen, aangemoedigd door de kreten ‘goed zo, maat’ van zijn kameraden. Ze had zoveel gehoord over de grappen en grollen van de Anzac-troepen dat het haar verbaasde dat de ooi niet in een plunjezak werd gestopt en werd meegenomen om bij een clandestien feest te worden opgegeten.

‘Nou, de lol is voorbij, dus we kunnen beter naar jullie trein gaan. Hij gaat over tien minuten.’ De kruier, een man van middelbare leeftijd, pakte de handgreep van zijn karretje en ze volgden hem gedwee.

‘Ga jij ook met de trein mee, mama?’ Alice keek met grote blauwe ogen naar haar op, opeens onzeker.

‘Dit keer niet,’ zei ze zachtjes, en ze pakte haar handje vast. ‘Mama

moet papa gaan opzoeken, maar oma en tante Meg zullen op je passen tot ik weer bij je ben.'

Alice' onderlip begon te trillen. Als ze ging huilen, zou ze zich nog slechter voelen en om dat te voorkomen tilde Polly haar op en zette haar op haar heup. 'Moet je al die treinen eens zien,' zei ze opgewekt, vastbesloten om haar af te leiden. 'Is het niet spannend? En kijk eens wat veel stoom er uit die schoorsteen komt! Zullen we gaan kijken hoe de man het vuur opstookt?'

'Dat wil ik niet.' Alice drukte haar hoofd tegen Polly's schouder.

'Dat is ook goed,' suste ze. 'We kunnen trouwens beter een lekker zitplekje voor je gaan zoeken in je eigen trein, nietwaar?'

Alice gaf geen antwoord, maar drukte haar gezicht nog steviger tegen Polly's schouder. Polly liep door. Elke stap bracht haar dichterbij het perron aan het eind van de stationshal en haar ademhaling werd steeds oppervlakkiger, terwijl haar hart samenknep en de band om haar borst strakker werd. Ze wilde dat dit moment voorbij was, maar tegelijkertijd wilde ze dat het voor altijd zou duren. Het was net een droom, een verschrikkelijke droom waar ze het liefst uit wilde ontwaken.

Met Alice in haar armen kocht ze snel een perronkaartje en liep met de anderen door het hekje. Ze ging langzamer lopen toen Megan en Enid hun bagage aanwezen in de stapel op het karretje van de krui-er en ervoor zorgden dat die in de conducteurswagon werd gezet.

Alice klampte zich nog steviger aan haar vast. 'Ik wil dat je ook meegaat,' zei ze zachtjes. 'Ik wil niet alleen met oma gaan.'

Polly gaf haar een zoen op haar wang en zette haar neer. Ze trok de jas van het kind en de fluwelen kraag recht en verzekerde zich ervan dat alle knopen dicht waren tegen de kou die over het perron trok. 'Oma wordt heel verdrietig als je niet meegaat,' zei ze zachtjes. Ze kon niet recht in die grote blauwe ogen kijken. 'En wat dacht je van Sam en Will? Je wilt toch zeker niet alle pret missen die zij zullen hebben?'

Alice dacht even na en toen schudde ze haar hoofd, zodat de krullen eromheen dansten.

‘Brave meid,’ wist Polly uit te brengen, terwijl ze vocht tegen de tranen en een wanhopige poging deed haar stem luchtig en beslist te houden. ‘Nou, laat me even iedereen gedag zeggen, en daarna zoeken we een heerlijk plekje voor je in deze grote trein. Als jullie lekker zitten, heeft tante Megan een bijzondere verrassing voor je.’

Het gezichtje van het kind lichtte op. ‘Wat dan?’

‘Dat merk je over een minuutje.’ Polly had haar het liefst opgetild en vastgehouden om haar geur in te ademen en nog één keer dat stevige warme lichaampje tegen haar eigen lichaam te voelen. Maar als ze dat deed, zou ze het nog moeilijker vinden om haar te laten gaan. In plaats daarvan wendde ze zich tot de tweeling en ging met haar hand door hun haar, tot ergernis van Meg. ‘Braaf zijn, hoor,’ zei ze met gespeelde strengheid. ‘En denk eraan me af en toe een ansichtkaart te sturen.’

De jongens knikten verlegen en klommen haastig in de trein, waar ze vochten om als eerste bij het raampje te komen.

‘Het spijt me dat ik vanmorgen zo kortaf tegen je was,’ zei Megan toen ze Polly tegen zich aan trok. ‘Maar dit is ook voor mij niet gemakkelijk. Ik zorg voor Alice, dus maak je maar geen zorgen om haar.’

Polly knikte, niet in staat iets te zeggen vanwege de steeds grotere brok in haar keel. Ze klampte zich aan haar zus vast en had spijt van de scherpe woorden en de kleine ergernissen die hun relatie in de loop der jaren hadden gekleurd. Ze hield van haar en zou haar verschrikkelijk missen.

‘Zorg goed voor jezelf, Meg,’ wist ze eindelijk uit te brengen, en ze gaf haar drie zakken met snoepgoed.

Megs ogen glansden van de tranen toen ze haar nog één knuffel gaf en het handje van Alice pakte. ‘Ik zal je schrijven,’ zei ze schor.

Polly keek hulpeloos toe toen Megan Alice optilde en met haar de trein in ging. Ze knipperde snel met haar ogen om de tranen te bedwingen, terwijl Alice op de stoel ging zitten en meteen haar zak met snoepjes openmaakte. Zo te zien was haar kind heel tevreden en zich niet bewust van het belang van dit hartverscheurende moment.

De conducteur blies op zijn fluitje en de deuren sloegen dicht als een salvo gewerschoten. Polly trok Enid tegen zich aan. ‘Er zijn zoveel dingen die ik tegen je had willen zeggen, mam, en nu het moment is aangebroken, kan ik niets meer bedenken. Maar ik hou van je, mam, en ik zal je verschrikkelijk missen.’

‘Ik hou ook van jou, Polly. Meer hoeft er niet te worden gezegd.’ Enid maakte zich zachtjes los uit Polly’s strakke omhelzing. ‘Wees voorzichtig, schat, en doe de hartelijke groeten aan Adam als je hem ziet. Je oom Peter zal voor ons allemaal zorgen, dus je moet niet piekeren, en zodra we er zijn, schrijf ik je een lange brief.’

‘Zorg ervoor dat Alice me niet vergeet,’ smeekte Polly.

‘Dat zal ik doen, dat beloof ik. De foto’s zitten in mijn handtas.’ Met tranen in haar ogen gaf ze Polly een laatste, vluchtige zoen en toen draaide ze zich abrupt om.

Polly voelde zich heel alleen te midden van de kolkende activiteit op het perron terwijl ze keek naar al die geliefde gezichten bij het open raampje. Ze wilde haar hand uitsteken en ze nog een laatste keer aanraken, alle dingen zeggen die ze had willen zeggen. Maar het was te laat. De conducteur blies op zijn fluitje en het schelle commando weerklonk door het station en in haar hoofd. De trein schokte en de stoom stroomde in een witte wolk over het perron en maakte alles onzichtbaar.

De grote ijzeren wielen begonnen te draaien, eerst langzaam, en toen steeds sneller, zodat ze moest rennen om de trein bij te houden terwijl ze haar laatste afscheidswaarderen riep.

‘Dag, Polly,’ riep de tweeling in koor terwijl ze heftig zwaaiend naar buiten leunden. Megan hield Alice vast en moedigde haar aan ook te zwaaien, terwijl Enid Polly een kushandje toewierp. Maar Alice besefte opeens wat er gebeurde. Ze zette het op een huilen, kronkelde in Megans omhelzing en stak met een verdrietig gezichtje haar armpjes uit naar haar moeder.

Polly snikte en de tranen liepen vrijelijk over haar gezicht toen ze aan het eind van het perron abrupt tot stilstand kwam. De fluit van de

trein loeide tweemaal terwijl de lange sliert rijtuigen onder het grote glazen dak uit reed en om een bocht in de rails uit het zicht verdween.

‘Ahum.’

Polly wendde haar blik af van de lege horizon en keek naar de stevig gebouwde kruier die naast zijn karretje stond te wachten. Hij verbaasde zich kennelijk niet over haar tranen en ze nam aan dat hij er het afgelopen jaar al veel te veel had gezien om zich er nog iets van aan te trekken. Ze zocht in haar jaszak naar haar zakdoek, veegde haastig haar ogen droog en snoot haar neus. ‘Sorry,’ zei ze, hoewel ze niet wist waarvoor ze zich verontschuldigde.

Met een niet onvriendelijk gezicht tikte hij tegen de glanzende klep van zijn pet. ‘De trein naar Gloucester staat al klaar, juffrouw. We moeten opschieten als u hem niet wilt missen.’

Blij dat ze iets had om zich mee bezig te houden keek Polly nog één keer naar de lege treinrails en liep toen haastig achter hem aan.

Lees verder in *Ver van huis*

Eerste druk juni 2021

Oorspronkelijke titel *Far From Home*

Oorspronkelijke uitgever Arrow Books

Copyright © 2012 Ellie Dean

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Yolande Ligterink

Omslagontwerp Baqup

Omslagillustratie © Trevillion/Joanna Czogala (vrouw en kind); © Shutterstock (achtergrond)

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5160 6

ISBN e-book 978 90 261 5161 3

ISBN luisterboek 978 90 261 5514 7

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.